

Hoàng Long

Rừng trúc năm xưa

Chùm truyện cực ngắn

Rừng trúc năm xưa

Có một ngôi nhà khiêm nhường trên núi cao. Gia đình tôi sống ở đó. Tôi trồng một khóm trúc phía sau nhà, kê một cái bàn đá, đôi lúc tôi ra đó uống trà bên một người vợ hiền thực và một lũ con vây quanh. Hay vào những đêm trăng sáng, tôi đọc ẩm và ngắm khóm trúc sau nhà rì rào trong gió. Đó là những phút giây thanh thoi nhất đời tôi. Nhưng đời này không phải lúc nào cũng được như thế.

Con cái tôi lớn dần đến tuổi đi học. Tôi phải xuống núi tìm mua nhà trong thành phố cho chúng tiện đường đến trường đến lớp. Người vợ tảo tần của tôi cũng buôn bán như con cò lặn lội bờ sông nuôi một lũ con và một thằng chồng làm thơ. Nhà nơi thành phố chật hẹp, không có đủ chỗ ở, còn nói gì đến chuyện trồng cây. Tôi nhớ bụi trúc sau nhà đến mức phải tìm mua một bức tranh thủy mặc vẽ trúc và đá núi treo lên vách để đôi khi uống trà hay nhâm nhi ly rượu thì còn có cái mà nhìn mà tưởng tượng. Dòng đời cứ thế mà trôi đi.

Các con tôi đã lập gia đình hết cả rồi. Tôi mới nuôi ý định cùng vợ mình đi về ẩn dật tại ngôi nhà trên núi xưa kia. Nàng đồng ý. Nhưng ý định chưa kịp thực hiện thì nàng ngã bệnh rồi qua đời. Những tháng năm lam lũ đã rút hết

sinh lực của nàng. Tôi khóc hết nước mắt, đem nàng đi hỏa thiêu rồi mang tro bụi của nàng về ngôi nhà xưa kia trên núi.

Ngôi nhà năm xưa vẫn còn đó, nhỏ bé, thanh bình và được phủ một lớp bụi thời gian. Khóm trúc xưa kia giờ đã thành rừng. Những dãy trúc mọc dài ngút mắt, như dẫn lối tôi vào miền tiêu dao. Tôi đem tro tàn của vợ mình vùi xuống một khóm trúc. Chắc ở nơi này nàng sẽ bình yên, không phải còn lo lắng gì nữa.

Tôi quét dọn lại nhà cửa rồi vui thú những tháng ngày còn lại của đời mình. Khi chén rượu khi cuộc cờ (tự mình đánh với mình), khi nhìn hoa nở khi chờ trăng lên. Khi nào rừng núi gọi tên, ngủ yên thân xác cho triền miên quên? Một buổi chiều tàn, tôi ngồi đọc ẩm nơi chiếc bàn đá và ngắm đất trời cùng rừng trúc hoang vu. Rượu đã ngà say, tôi chợt thấy một vật sắc nhọn đâm thấu tim gan mình nhưc buốt không sao ngăn lại được. Vật đó dâng cao dần cao dần lên khiến người tôi càng lúc càng dài ra. Mười ngón chân tôi cũng dài ra mãi và cắm sâu xuống đất. Tay tôi thon nhỏ dần thành những chiếc lá. Tôi chẳng hiểu chuyện gì xảy ra, người tôi cứ dâng cao lên mãi, hơn cả nóc nhà tranh. Cho đến khi tôi kịp hoàn hồn thì thấy thân hình mình đã khẳng khiu, thả một cái bóng đen dài xuống vùng đất đỏ. Tôi đã thành một cây trúc từ lúc nào không hay.

Đứng ở đây, xa lánh và bình thản, cũng có thể tự hiển lộ mình qua tiếng rì rào của lá trúc. Nhân gian không biết tới nhưng chỉ mình ta biết ta là được rồi. Cứ như thế, tôi lặng đứng từ bao năm qua, hài lòng với hiện tại ở cảnh giới này.

THỜI TRẦN

Mỗi lần gần gũi, tôi thường vuốt ve bàn chân ngà ngọc của nàng, rồi cắn nhẹ vào gót sen đỏ. Nhưng sao hôm nay gót chân nàng lại dịu mềm và mát rượi thế nhỉ. Khi tôi đưa miệng cắn nhẹ vào chân nàng, miếng thịt ấy chợt mềm

mại như đông sương, ngọt thanh như một miếng thạch dừa, ngon không thể tả. Tôi phải ăn hết hai bàn chân nàg mới đủ no. Nhưng liệu vì tôi mà nàg có thể trở thành tàn phế không? Dù sao, nàg cũng không cảm thấy đau đớn gì và tôi cũng không thấy máu chảy ra, da thịt nàg mau chóng lên da non và liền lại. Từ chỗ đó, một bàn chân nhỏ xíu như của em bé nhú dần và nở ra. Đúng ba tháng sau thì bàn chân nàg phục hồi như cũ. Từ đó, tôi mới biết thêm một món thời trân. Nhưng mỗi năm tôi chỉ dùng có hai lần thôi để nàg chỉ phải nằm nhà nuôi chân sáu tháng. Còn lại sáu tháng kia nàg phải đi làm. Trong khoảng thời gian chờ đợi đó, tôi ngồi viết sách về những món thời trân.

BẠN BÈ

“Cử bôi yêu minh nguyệt

Đối ảnh thành tam nhân”

(Lý Bạch)

Hoang vu mãi cũng chán. Hấn bèn tìm kiếm người để tâm sự hàn huyên. Nhưng làm sao có thể tin ai được ở thời buổi này? Hấn mới lấy cái bóng của mình làm bạn. Nhưng để chắc ăn, mỗi khi ra chốn đông người, hấn thu nhỏ cái bóng của mình lại nhét vào trong túi quần. Và như thế không ai biết hấn có một người bạn thân cả. Chỉ khi về đến hang ổ của mình, hấn mới lấy cái bóng của mình ra từ trong túi rồi trải dài trên mặt đất để cùng nói chuyện với hấn hay cùng uống với hấn một lon bia.

Lúc đó hấn thấy mình cất lên một câu nói của Thanh Tâm Tuyền “Tôi không còn cô độc”.

NGƯỜI ĐÁY GIẾNG

Tôi đã tìm ra một cái giếng cạn bỏ hoang không người ở. Tôi cũng chẳng có nhà. Vì thế, khi nhìn thấy một cái giếng hoang, tôi vui mừng dọn dẹp cỏ dại, chất rơm xuống làm thành một chỗ trú ẩn ấm áp và an toàn. Cái chính là

phải an toàn. Giếng được xây bằng đá tảng, sâu ba mét, thành cao nửa mét. Tôi kiếm được một tấm ván dày và nặng dùng để đập nắp giếng, tránh mưa gió. Rồi tôi thắp đèn, xem xét hang ổ của mình. Nói chung là hơi tối và hơi chật nhưng cũng vừa vặn với thân hình lép kẹp của tôi. Rồi tôi đục mấy cái lỗ ở thành giếng để quan sát tình hình. Phải đề phòng mới được. Nếu có kẻ thù vây khốn, tôi có thể nhìn thấy, chờ nó đến lật nắp ván tôi sẽ đâm nó một nhát chí mạng chết tươi. Nhưng tôi cũng chuẩn bị thêm được một ít đá để ném, một ít chai lọ vỡ để cào, và chút ít cỏ dại trái cây để ăn. Dần dần tôi yêu thích chốn trú ẩn của mình và nghĩ đến việc đào rộng thêm ra. Dùng một cái xẻng mà tôi vừa ăn cắp được (chứ bản thân tôi thì có gì đâu), tôi đào sâu vào thành giếng, mở ra một ngách thoát. Rồi từ ngách này, tôi đào thành một căn phòng nhỏ. Cứ như thế, tôi đào được ba phòng. Một phòng khách, một phòng ngủ và một phòng vệ sinh. Hợp lý quá rồi còn gì. Vì tôi không có bạn bè gì cả (ai dám có bạn bè gì ở thời khốn nạn này. Mấy lần tôi làm lỡ trút bầu tâm sự với mấy kẻ giả danh tình bạn, tôi đều bị tố với công an và nhận vài trận đòn chí tử. Trên người tôi, những vết sẹo của trận đòn thù không bao giờ lành. Cứ rướm máu mãi. Từ đó, tôi trốn chạy con người. Dù thế, đôi lúc nhìn thấy mấy em gái dễ thương, tôi cũng thêm nhỏ dãi nhưng ai chịu làm bạn với một con người bệnh tật và máu me đầy người như tôi?), nên phòng khách cũng đồng thời là phòng ăn. Cỏ dại trái cây tôi chắt ở đó. Nước uống thì có sẵn. Tôi đào một lỗ nhỏ ở đáy giếng xuống sâu nửa mét là có nước uống rồi. Thế là ta đã có một giang sơn. Tôi mỉm cười khoan khoái. Không có một thằng người khốn nạn nào có thể đến đây được. Ôu đây, lũ chuột rất nhiều, rúc rích suốt ngày đêm. Tôi làm bạn với lũ chuột và giảng kinh Phật cho chúng nó nghe. Thế là lũ chuột chuyển hướng ăn chay, sang làm loài chuột ăn cỏ. Có mấy con siêng năng tu tập nên đã đắc quả A la Hán nữa chứ. Tự nhiên tôi là giáo chủ của lũ chuột ngô nghê.

Ở giếng sâu, điều tôi thích nhất là quan sát được hết động tĩnh của lũ người trần gian qua những khe ở thành giếng. Nhưng loài người lại không biết đến sự hiện diện của tôi. Thế mới hay chứ.

Tôi vẫn sống ở đáy giếng từ đó đến giờ. Nếu bạn đi ngang qua một cái giếng bỏ hoang, hãy biết rằng có tôi ở trong đó nhé. Nhưng đừng có ghé vào thăm tôi làm gì. Tôi sống một mình đã quen. Hơn thế, tôi đã chán loài người lắm rồi.

KIẾM TÌM

A đang kiếm tìm phòng học. Hôm nay, nó đi trễ có mười phút mà phòng học đã biến mất nơi đâu. A chạy lên chạy xuống chạy qua chạy lại suốt năm tầng lầu mệt bỏ hơi tai. Thoáng thấy mấy đứa bạn nói cười nơi ghé đá sân trường, A chạy hộc tốc xuống hỏi chúng nó phòng học. Nhưng khi đến nơi, chúng nó lại đi đâu mất. Một cách vô tình mà ai cũng rời bỏ ta. Chỉ trễ vài phút thôi, ta không bao giờ còn nhập cuộc được nữa.

Nguồn: EVAN

Được bạn: Ct.Ly đưa lên

vào ngày: 23 tháng 3 năm 2006